

DO CATALUNYA

La vitalitat del sector musical es manté dins de les opcions que la pandèmia permet. Els intèrprets necessiten continuar la seva projecció. Reinventar-se o aprofitar aquests temps convulsos per plasmar el seu treball en projectes discogràfics. Avui us en presento quatre que per les obres i/o pels intèrprets té una denominació d'origen catalana.

La pianista Sira Hernández presenta per a Naxos el seu primer treball com a com-

positora i intèrpret. Quatre composicions creades per a espectacles multidisciplinaris diferents i en diàleg amb la poesia o la dansa formen el disc *Initiation to the Shadow*. El minimalisme és present en la seva escriptura, però especialment la connexió entre la foscor i la llum és un dels punts referencials. Una música escrita a partir de les emocions, des de la profunditat de l'ànima i que cerca complicitats amb la improvisació. Una música que pot descriure però alhora és

Des de l'intimisme de Música callada de Mompou, passant per les cançons de Mercè Torrents i el primer treball com a compositora de Sira Hernández, fins a la maduresa d'Albert Guinovart.

punyent, que sembla partir dels principis de nousa i introspecció de Mompou, però amb un segell propi. Els poetes Àngel Crespo, Alda Merini i Primo Levi originen l'espuma d'un treball personal, passional i on la foscor preludia la llum. Un fet que sembla recordar-nos l'actual situació socio sanitària. La pianista ofereix una versió plena d'evocacions, intensa i amb una sonoritat personal que emfasitza les resonàncies.

Sony Classical ens presenta un CD amb l'obra d'Albert Guinovart com a protagonista. El disc conté *El lament de la terra*, obra que reclama una reflexió vers el canvi climàtic. Un poema simfònic de gran bellesa -des de les primeres notes d'*El cant de la terra* de Mahler-, amb un clar domini de l'orquestració i imbuïda d'inspiració. L'acompanya *El somni de Gaudí* i el tercer concert per a piano i orquestra *Les mans del vent*. Una obra que sense defugir la vessant romàntica, tan propera a Granados o a Chopin, incorpora també una ritmica característica. Diego Martín-Extebarria dirigeix l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya que signa un brillant treball de sonoritats fastuoses i emfasitza la gama de colors

del compositor. La maduresa de Guinovart evidencia l'hàbil orquestració, la imaginativa vena melòdica i el situa com a un dels referents catalans actuals. Un disc imbuït d'elegància, virtuosisme, brillantor, bellesa i optimisme.

Música callada de Mompou és una obra que sorpeix a partir del silenci, la introversió i el contacte directe amb el so del piano. Inspirada en la poesia de San Juan de la Cruz, en el seu *Càntic espiritual*, el compositor s'impregnà d'aquests versos i en feu una obra que consta de quatre quaderns en els quals és capaç de trobar la màxima expressió amb els mínims mitjans. Mompou cerca la resonància, segurament amb el so de les campanes tan proper a la seva família materna. I aconsegueix una obra que tal i com diu Stefano Russomanno "es gesta en l'interior del silenci". Diego Ramos, que estudià amb la vídua de Mompou, n'ofereix una visió profunda, madura, imbuïda de jocs tímbrics i resonàncies. Una interpretació que aborda des de la contenció, l'essència de l'ànima i que resulta propera a una pregària. Orpheus Classical obté amb aquest enregistrament -el segon de l'intèrpret natural d'Algeciras-

un referent dins de la música del compositor català gràcies a la subblesa dels pianíssim, el joc de pedals i el punt de recolliment.

La mezzosoprano Marta Valero i el pianista Daniel Blanch presenten *Màgic moment* per a Columna Música. Un disc amb 23 cançons de Mercè Torrents i Turmo basades en poemes de Miquel Martí i Pol, Josep Carner, Salvador Espriu, J.V. Foix i la seva filla Mercè Corretja. L'escolta ens permet endinsar-nos en una personalitat independent on l'eclecticisme de sonoritats comprèn des dels elements més pròpiament contemporanis, passant per la música catalana popular, la música francesa o fins i tot el jazz. I reflecteix el ric món interior d'una dona que mirava d'obrir-se pas en una parcel·la compositiva fardada d'homes. Amb estil directe i vital, Torrents sembla supeditar la seva obra al text. Marta Valero en fa una versió eloqüent amb una dicció admirable i una veu càlida. Al seu costat Daniel Blanch aconsegueix un bon equilibri, cedint protagonisme i imbuït d'expressivitat.

